

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 84

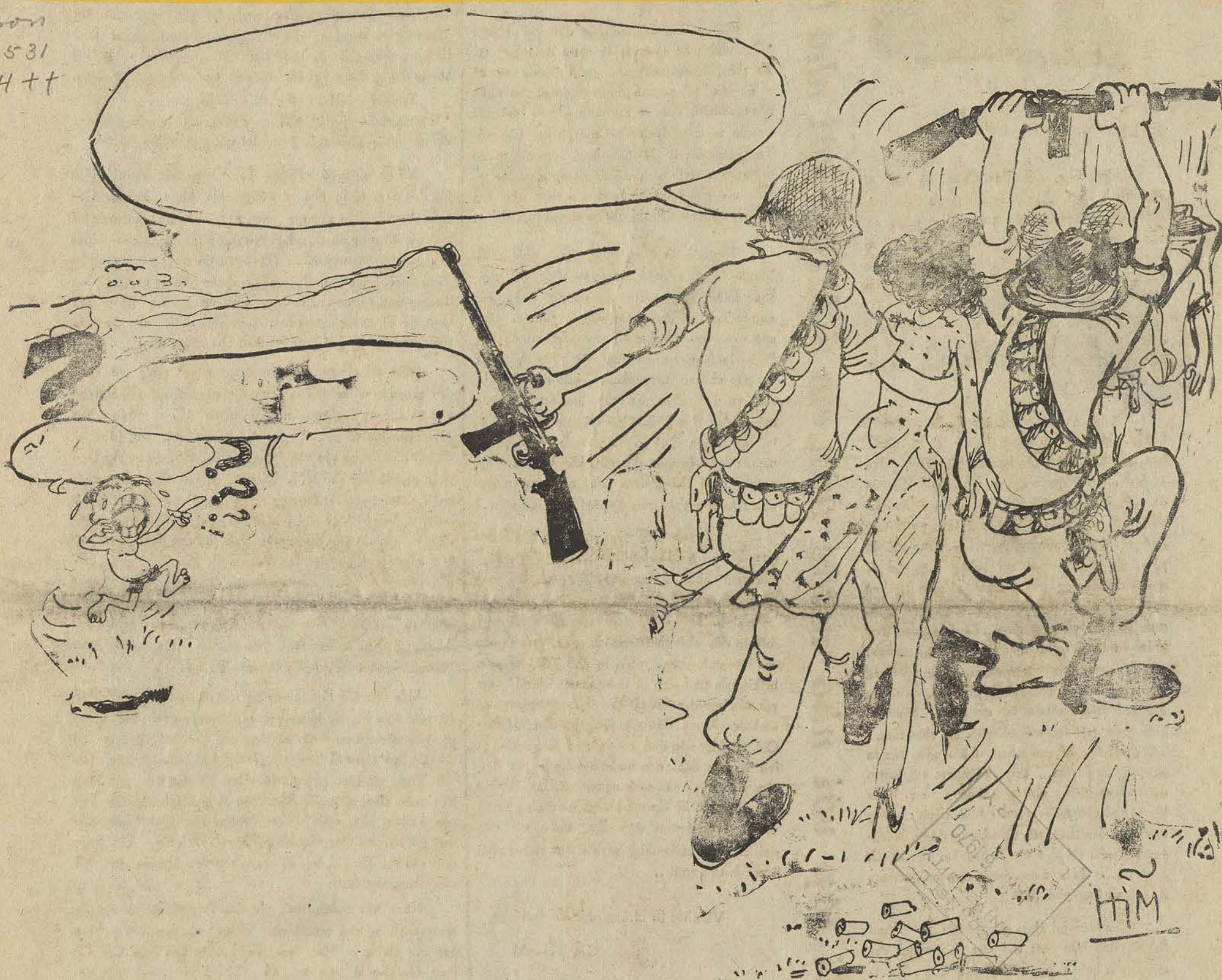
10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 23.10
ĐẾN 30.10.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

Nhân cái chết của chủ báo Đặng Văn Nhâm

Ông Đặng Văn Nhâm, chủ nhiệm kiêm chủ bút nhật báo Tiến đã uống thuốc chuột tự vẫn ngay đêm hôm ông hay tin dân biểu Lê Ninh đắc cử chức chủ tịch Ủy ban Bãi trừ Tham nhũng tại Hạ Viện. Nhật báo Tiến chết

trước ông chủ của nó vài tháng.

Người ta không quên một loạt bài này lửa của Tiến viết về cặp bài trùng ăn cắp Lê Ninh—Đào ngọc Thọ trước thời gian cặp bài trùng này tung hàng chục triệu đề nhây vô Quốc Hội hy vọng trốn thoát khỏi cái lưới đặc biệt của ông chánh án Nguyễn cao Quyền. Ông chánh án Nguyễn cao Quyền đã toan quyền sinh khi biết Lê Ninh, Đào ngọc Thọ «mua» nổi cái quyền bắt kha xâm phạm. Và ông thể

rằng nếu Tòa án Đặc biệt còn, bốn năm sau, ông sẽ vô bằng được hai tên tham nhũng gộc.

Rất tiếc Tòa án Đặc biệt đã giải tán. Sau đó, ông Đặng Văn Nhâm một mình một ngựa đánh hai tên tham nhũng có «xệc tí phi ca»... bắt khả xâm phạm. Phản ứng của Ninh—Thọ rất yếu ớt. Quốc hội không có ý kiến gì. Rồi đề lâu, cứt trâu hóa bùn, Ninh—Thọ phây phây dẫm những bàn chân dơ dáy của chúng trên pháp luật xứ

này, dẫm lên cả danh dự của quốc hội, của hiến pháp của tổ quốc.

Và mĩa mai đến chua sót, Lê Ninh, kẻ có tới 6 hồ sơ tham nhũng, đã đắc cử chức chủ tịch Ủy ban Bãi trừ Tham nhũng tại Hạ viện miền Nam tự do! Xin ông Tư Trời Biền hãy xịt giùm DDT vào con ruồi này, chúng tôi sẽ tiếp tay ông, sẽ ngại ca ông như một anh hùng xịt ruồi. Bởi vì chúng tôi cũng ghê tởm nó.

Ông Đặng Văn Nhâm, kẻ

chửi Lê Ninh là tham nhũng đã uống thuốc chuột tự vẫn vì Lê Ninh... bài trừ tham nhũng tại miền Nam! Rất may, anh em khám phá được nên tính mệnh ông Nhâm không hề gì. Có điều phải đợi một năm sau, khi Lê Ninh hết làm chủ tịch bãi trừ tham nhũng, ông Nhâm mới lành mạnh.

Một tin mừng cho các đảng ăn cắp dấy. Đảng ta có đồng chí Lê Ninh làm chủ tịch.

CON ONG

BÍ KÍP

Thành Gia, đất Giao Châu, có hàn sĩ tên Mạnh Côn, nhận thấy đất nước điều linh nhân dân đồ thán, chiến tranh liên miên cả hai mươi năm không dứt, người thiên hạ ai cũng mong môi hòa bình nhưng không biết làm sao cho hòa bình trở lại mà không phải đầu hàng kẻ địch, bèn đóng cửa năm nhà, khêu ngọn thần đăng, thiêu đốt tâm can trong mấy trăm đêm hợp soạn một mình, viết ra được một bí kíp lấy tên là "Hòa Bình...Nghĩ gì? Làm gì?"

Mạnh Côn tiên sinh sau khi hoàn thành bí kíp, đem đến ấn quán in ra thành nhiều bản, rao bán cho thiên hạ. Đồng thời, tiên sinh còn nghĩ muốn gặp vị Thủ Lãnh Đại ca để tặng bí kíp và bàn giải về những vấn đề được nói tới trong bí kíp. Có người chê tiên sinh về hành động này, viện lẽ rằng đã là kẻ sĩ thì không bao giờ chạy theo kẻ có quyền thế đương thời. Chuyện xưa tích cũ chép rằng có người hàn sĩ ở trong ngõ hẹp, cơm hầm ăn với rau dưa, nổi tiếng đạo đức khiến cho một vị đại thần phải xa mã tới tận ngõ hẹp long trọng vào thăm. Hàn sĩ đang dọn cơm, thấy quân lính tiền hô, hậu ủng đưa đại thần vào nhà cỏ của mình, bèn nhả cơm ngửa mặt lên mái nhà dột mà than rằng: «Cơm phu ở ẩn trong bao nhiêu năm của ta đến đây là đi đứt... Bèn không ra tiếp quan đại phu và không những là không tỏ ra hoan hỉ, hàn sĩ còn nhân người nhà trách: «Ông mất công đến thăm tôi, tôi rất cảm động. Xong ông đến nhà tôi như vậy là ông hại đến thanh danh tôi...» Nói xong, bèn trèo qua tường, đi một đường phú linh.

Có người lại đem chuyện Me Sừ Nhan Súc đối đáp bốp chát với vua về chuyện vua quý hay sĩ quý ra để trách Mạnh Côn: Ta là người trông thấy gan ruột của tiên sinh nên thấy tiên sinh vất vả đem bí kíp đi bán rao, viết mấy dòng này để mình giải hành động của tiên sinh.

Nếu kể điển Nhan Súc, chúng ta đừng nên quên chuyện Đức Vạn Thế Sư Biều là Không Tử. Đức thầy của muôn đời đó, kẻ đại diện cho kẻ sĩ trong xã hội đó là Không Phu Tử, đã phải đi chu du liệt quốc mong gặp một minh quân để hiến kế trị dân của mình. Không phu Tử đã bị dọ nơi đất Sấn, bị khinh khi nơi đất Vệ, bị thiên hạ thối cho

nhiều quả học máu mồm, máu mũi. Học trò của người có người lối thầy; Tôi nghe kẻ sĩ là người tự trọng, kẻ sĩ khi được với còn phải xét xem kẻ với mình có xứng đáng hay không mới tới. Tại sao thầy lại khổ sở đi cầu người như vậy?

Không Phu Tử bèn thở dài mà rằng: «Con thối mồm như vậy là chưa rõ lòng ta. Ta thật không mong phú quý, nhưng ta có chính sách tốt có thể giúp ích được cho nhân dân mà không đem ra thì hành được thì giá trị của ta cũng đành mai một theo cây cỏ. Ta vất vả đây là để tìm người có quyền có thể giúp ta cơ hội thì hành chính sách của ta. Chỉ cần chính sách của ta có thật tốt hay không, chuyện đời thị phi ta cần gì biết đến...!»

Than ôi, bi thẩn thời, thù nhất thời. Mạnh Tử đã nói thế. Đời xưa khác, đời nay khác không thể cứ vịn vào hành động của người xưa để làm khuôn vàng, thước ngọc cho đời nay. Hưởng thì chính Đức Không Đức Mạnh ngày xưa cũng đã từng vất vả tìm gặp những vương hầu thời đó để dâng kế sách an dân, đem hòa bình, no ấm lại cho người đời đau khổ. Giờ đây ở Giao Châu ta, loài Xích Quỷ gây tọc tang bao nhiêu năm, tiếng oán than dậy đất, khí uất lửa mây, người có tài không đem thân ra cứu nước, cứu dân còn chờ, còn đợi tới bao giờ nữa...?»

Mạnh Côn tiên sinh, tại hạ đã đọc qua bí kíp Hòa bình, Nghĩ gì? làm gì? của tiên sinh. Hôm nay, trong bài này tại hạ chưa muốn lên tiếng góp ý về bí kíp của Tiên sinh. Tại hạ chỉ thấy rằng cho ra được 1 bí kíp đầy như thế trong lúc này, công phu của tiên sinh không phải là nhỏ. Tại hạ tin bí kíp của tiên sinh sẽ là một cuốn kinh thư gối đầu giường của tất cả những người có dính líu gần xa đến việc lãnh đạo dân tộc này. Chỉ cần biết tiên sinh có nghĩ ra được điều gì ích lợi cho dân, cho nước hay không mà thôi, còn việc trong nước có người tài mà không biết dùng, có bí kíp mà không biết cung kính vì dân, vì nước mà đón lấy, để cho tiên sinh phải vất vả là lỗi ở ai kia chứ không phải là lỗi ở tiên sinh...»

Và nhất là không phải lỗi ở tại hạ.

GÃ THÂM

lên voi xuống chó

CỦA GÃ THÂM

3.— ĐẠI K, CHƯỞNG BẠ VÀ NHỮNG CUỘC LÊN VOI, XUỐNG CHÓ Ở CÔI ĐỜI NÀY.

Lão Tử, một nhân vật ngày xưa đã lên lớp Không Tử những câu nặng ra gì, có tuyên bố một câu dính líu đến việc lên voi xuống chó cho người đời suy ngẫm là: Lên voi chưa chắc đã là sướng. Có nhiều cuộc lên voi không xứng đáng với cái nặng nề của châu xuống chó...»

Triết lý của Lão tử có thể thấu tóm vào câu: «Không tranh hơn thì không bị thua, không giữ thì mất, không muốn phải xuống chó thì đừng thềm lên voi...»

Kể từ ngày có chuyện Tái Ông mất ngựa thì ở Côi đời này, phúc họa thường đến khôn lường. Con cháu bà Cả Đợi thường ham tiền, đêm ngủ thường mê thấy mình trúng số độc đắc. Nhưng trúng số đã chưa chắc là một chuyện may mắn. Người ta đã thấy có những kẻ đang nghèo mặt rệp, đang sống nghèo nhưng yên ổn bỗng dưng trúng số, có tiền rừng mỡ sấm xe hơi chạy lung tung để rồi cán chết người, tiền hết, thân vào tù, cuộc sống trở thành bi đát hơn trước khi trúng số.

Một vài chuyện có thực được truyền tụng về cuộc đời của một vài kẻ lên voi quá nhanh, những mẫu chuyện này có thể an ủi được những người chưa từng bao giờ được lên voi cả. Trong năm 1966, quân đội Hoa Kỳ đã bắt đầu ừn ừn kéo vào VN để đánh CS, đó là Mỹ theo chân người Mỹ vào VN. Có một người Việt làm một chân thông ngôn rất thường trong một cơ sở Hoa Kỳ ở Saigon. Người VN này thuộc loại nghèo. Vì những nguyên nhân nào đó anh được một quan Mỹ thương. Quan Mỹ giao cho anh thầu việc lắp những căn nhà tiền chế của Mỹ đem vào VN. Chỉ trong vòng hai năm, người thông ngôn sở Mỹ đã trở thành mấy chục lần triệu phú. Một hôm sau Tết Mậu Thân, công nhân còn được nghỉ việc đương sự nhàn hạ đi đánh chầu ở nhà một người bạn. Hôm đó anh ù được một ván bài Tứ Cỏ.

Ván Tứ Cỏ tức là ván bài có đủ mặt bốn cây Ông cụ, một ván bài rất hiếm xảy ra. Trong một cỗ bài Chấn có 120 cây chỉ có 4 cây bài ông cụ, và cả 4 cây ông cụ đó đều hện nhau về trong số 19 cây bài của đương sự. Tô Tô, tài bàn, hẳn là lối đánh bài đặc biệt của đồng bào miền Bắc, như Tứ Sắc, Sệp là lối đánh bài đặc biệt của đồng bào miền Nam. Những cây đánh Chấn đều biết giá trị của một ván bài Chấn ù Tứ Cỏ. ù được một ván bài Tứ Cỏ, người ta có thể vợ được gần hết tiền chung của làng.

Nhân vật chánh trong câu chuyện nhỏ nói về chuyện lên voi, xuống chó nhanh như chớp của người đời hôm nay của chúng ta hôm đó ù được một ván Tứ Cỏ. Cả làng đều cho là anh quá đồ. Tối 5 giờ, anh đòi về. Thời đó Saigon—Gia Định còn giới nghiêm vào 7 giờ tối. Chủ nhà giữ anh ở lại nhưng anh nhất định về.

Anh đi xe hai bánh Về tới đường Nguyễn Huỳnh Đức, anh gặp một tờ đặc công VC. Bọn này gồm bốn, năm tên đang ở yên bỗng dưng hăng tiết vọt xách súng

GIÁO SƯ BUI XUÂN BAO... BỀ BẦU

(TIẾP THEO)

nó được khai hoa nở nhụy bằng một buổi họp mặt của các giáo sư Đại học văn khoa không phải là tại nhà bảo sanh Từ Dũ mà là tại Đà Lạt, chốn tiện cho nghỉ mát, vừa tiện cho du hí. Người... Bề bầu là giáo sư Bùi Xuân Báo. Sau khi «dờ dề» xong cái bầu này, các giáo sư đại học văn khoa thờ phào nhẹ nhõm và gói ghém nó về Saigon và các sinh viên Văn khoa té ngựa...

Cái bầu này nó tròn hay nó vuông? Nó đầy đủ cả như thái nhi thường hay là như một quái thai? Đọc giờ khoái coi, đọc Con Ong số tới.

CẢ PHANG

sa đường rinh bản Mỹ đi làm về. Chẳng có quân nhân Mỹ nào trúng đạn cả, cả bọn đặc công đều bị bắn chết sau đó không một tên nào chạy thoát. Từ lúc xuất hiện đến lúc cả bọn bị bắn chết chỉ một thoáng. Nhưng một thường dân cũng đã bị chúng bắn chết. Nạn nhân đó là người thông ngôn sở Mỹ vừa trở thành triệu phú nhờ công tác lãnh thầu lắp nhà tiền chế cho Mỹ và vừa mới ù được một ván Tứ Cốt trong một bàn Chắn ra về.

Xác nạn nhân nằm ở đầu một ngõ hẻm đường Nguyễn Huỳnh Đức tới tận sáng ngày hôm sau mới được đem đi chôn cất.

Lên voi mà làm gì? Lên voi mà có đủ khả năng hưởng thụ Tứ khoái mới thú, lên voi để rồi chẳng được hưởng gì cả thì đó chỉ là một sự mỉa mai, một trò chơi khăm loài người của Ông trời lắm chuyện.

Ông N.V.M không phải là một nhà triệu phú. Ông NVM là một nhà tỷ phú. Tài sản của ông M, kể cả của chim, của nòi, lên tới 2.000 triệu đ. Ông giàu lên tới con số khủng khiếp ấy trong vòng c i tới 2 năm trời. Trước ngày quân đội Hoa kỳ đến đất nước này, ông M. là một nhà thầu khoán cũng thường như cả trăm nhà thầu khác của VN. Sau ngày Hoa kỳ tới 2 năm, ông là nhà thầu lớn nhất VN. Không kể những thương gia, doanh nghiệp đã giàu sẵn từ trước, ông M. là người giàu nhất trong số những người giàu mới của xã hội VN trong thời gian vài năm trở lại đây.

Tai họa đến với nhà tỷ phú NVM thật bất ngờ. Đến một ngày kia, vì nạn tham nhũng lan tràn quá nặng, chế độ mở thêm chiến dịch chống tham nhũng và coi tham nhũng là một kẻ thù nguy hiểm ngang với cộng sản. Ông M. cùng một số sĩ quan cao cấp bị đưa ra tòa. Và ông M nhà tỷ phú tài sản ước lượng tới 2000 triệu đồng bạc VN, bị kết án tù chung thân.

Số của không lồ đó không thể giúp cho chủ nó là ông M sung sướng, ở tù được chừng một năm, ông M ngã bệnh. Ông không đau ốm gì vờ như nhiều tù nhân giàu tiền khác, ông chết sau vài cơn đau ở trong tù. Người ta nói rằng ông có hai người con và một bà vợ. Ông để cho mỗi người con 200 triệu số, còn lại để cho bà vợ.

Ông M. bị tù tội vì tiền, nhưng ít nhất ông cũng còn có tiền. Người đáng thương nhất trong vụ này là một quân nhân đã có hai mươi năm phục vụ quân đội. Người đó là T. Tr. G. Ở đây, trong phạm vi bài này, chúng tôi không muốn nói tội trạng của ông G. Chúng tôi chỉ nói tới tình trạng thanh bạch của ông và gia đình ông. Khi bị ngưng chức và bị tạm nghỉ để chờ ngày ra tòa, ông đã phải đem thân ra Cam Ranh làm cho Mỹ. Người ta thương ông vì sự thanh bạch của ông. Và những người biết ông đều phân vân về trường hợp phạm pháp để đến nỗi bị tù nặng đến như thế.

Vào một buổi sáng đẹp trời, trước cửa dinh của Thủ Tướng Nguyễn Khánh ở đường Thống Nhất, người ta

thấy có một tốp ký giả tới ngồi tuyệt thực.

Ở xã hội Giao Chỉ, kể từ ngày xảy ra những vụ tuyệt thực phản đối chế độ Ngô Đình và thành công, người ta thấy tiếp đó, xảy ra hơi nhiều những vụ tuyệt thực, nhịn ăn và biểu diễn cho thiên hạ biết là mình nhịn ăn là một võ khí của dân Giao Chỉ chống lại nhà cầm quyền. Đám ký giả tới ngồi trước dinh Thủ Tướng Nguyễn Khánh tuyệt thực để phản đối nhà nước đóng cửa tờ báo của họ

Sau 9 năm sống im thin thít dưới sức mạnh đàn áp của chánh quyền Ngô Đình, chưa phản đối đã bị mật vụ hỏi thăm, đây là thời kỳ dân ta lạm dụng những phương tiện đấu tranh dân chủ, Những cuộc biểu tình xảy ra như cơn bão ở Saigon và những đô thị lớn. Cuộc tuyệt thực của đám ký giả công nhân loe ngoe năm, ba mạng kia không gây được tiếng vang lớn trong quần chúng nhưng nó cũng được các thông tin viên ngoại quốc ở Saigon tới quay phim, chụp hình, phỏng vấn và loan tin đi khắp thế giới. Việc này làm Đại K. rất bất mãn. Đại K vẫn tự hào rằng chính phủ của mình là một chánh phủ dân chủ số dách, mà một chánh phủ dân chủ thì không thể cho ký giả bị áp bức đến nỗi phải tuyệt thực.

Tới đây, chúng ta trở lại với uy quyền của ông Tổng trưởng Chương Ba.

Nguyên do, chính Chương Ba đã ra lệnh đóng cửa tờ báo nọ. Ác một cái là đám ký giả công nhân lâm vào tình trạng thất nghiệp lại không tới ngồi trước bộ của Chương Ba: họ lại dẫn xác tới trương băng tuyệt thực trước dinh Đại K.

thầy học của hai ông tướng nói về 1 trang sử bản

LTS : Cách đây ba số báo, Con Ong có đăng bài « một trang sử bản ». Rồi số trước, Con Ong lại đăng bài « một trang sử bị bôi bẩn ». chứ thật sự nó không bẩn. Con Ong là một bọn rất bản, nên chỉ thích đánh những cái bản. Tôn chỉ của Con Ong, là vô tư. Cho nên, thấy cái gì bản, thì bảo là nó bản. Rồi nếu có người khác đưa ra được những bằng chứng không bản, thì sẵn sàng đăng ngay. Sau đó, nếu lại có những sự kiện khác, thì cũng sẽ sẵn sàng đăng tải, để tìm ra sự thật mới thôi.

Về vụ « một trang sử bản », số trước Con Ong đăng bài rằng nó không bản, nhưng bây giờ có độc giả gửi thư về nói rằng « trang sử quả có bản thật, chứ không phải là bản rồi, lại không bản ». Tác giả bức thư là một vị Giáo sư, cho biết ông có những học trò cũ rất khá giả, như các tướng Lê nguyên Khang, và Nguyễn cao Kỳ. Ông cũng cho biết rõ tên thật và địa chỉ. Như vậy, tiết lộ của ông cũng đáng tin cậy. Nên Con Ong cho đăng lại nguyên văn như sau :

Sai gon ngày 18/10/69

Kính gửi Ô. chủ nhiệm tuần báo Con Ong
Thưa Ông,

Tôi là độc giả trung thành của báo Con Ong. Đạo này, trong mấy số liên tiếp tôi được đọc về chuyện « Trung Tá Núi » có liên quan đến tôi rất nhiều nhưng đọc thấy những chi tiết cũng sai sự thực quá nhiều, tôi tưởng cần phải hỏi cho ra lẽ.

Số là tôi quen biết sơ giao với Trung Tá Núi (co n của ông là học trò tôi) nên một hôm, ông tới nhà tôi để nhờ tôi dịch sang Anh Văn cuốn Tổng Công Kích, Tổng Khởi Nghĩa V.C Tết Mậu Thân, và đồng thời nhờ tôi tìm người dịch sang Pháp Văn. Theo lời ông, ông T.T Trạch, người được ông nhờ dịch sang Pháp Văn đã từ

chối viện lẽ rằng cuốn sách có tính cách là một sử liệu, nên dịch nó không còn là một thích thú.

Riêng về phần tôi, tôi nghĩ đây là một cuốn sách hữu ích cho phái đoàn VN tại Ba Lê, nên đã chấp thuận, và vì lịch sự, tôi chưa nói tới chuyện thù lao, thì Trung Tá Sơn đã nhấn mạnh là xin trả thù lao như bất cứ nơi nào khác.

Rồi tôi bắt đầu dịch (ngày 7/12/68 ông Sơn đưa sách sang và bức thư gửi hiện nay tôi vẫn giữ). Vì sợ không kịp ngày giờ để in và gửi sang Pháp tôi đã cố gắng dịch, bắt kể ngày đêm cho tới khi tôi nhận được thư của ông Sơn (đề ngày 17/1/69 nghĩa là hơn một tháng sau). Thư nói rằng Bộ Quốc Phòng không cho in cuốn đó vậy đề nghị tôi tạm ngưng, và tiền nhuận bút sẽ xin thanh toán đầy đủ (thư này hiện tôi cũng còn giữ). Thế rồi từ đó Trung Tá Sơn quên luôn câu chuyện này, và tôi cũng yên chí là chuyện này « chìm xuống » mặc dầu tôi đã làm việc ngày đêm hơn một tháng trời, và đã dịch được gần 200 trang trong 400 trang.

Tôi không muốn nói chuyện đó làm gì nữa, chỉ lấy làm buồn cho tư cách của một vị cấp tá trong Quân Lực của Đại Ngu. Nhưng một vài học trò của tôi không biết chuyện này, lấy làm phẫn nộ. Họ nói những gì, tôi không biết đã đến tai Trung Tá Sơn và ông cho một đại úy (con ông thì phải) tới nói rằng vì những bản dịch của tôi kém (nhưng cũng sẽ già tiền như thường) nghe chuyện đó, tôi buồn cười bởi vì sách của ông chỉ là những sự kiện lịch sử, chẳng hạn : Hồi 10 giờ sáng quân VNCH chiếm TTM, lúc 3 giờ đêm dịch rút khỏi căn cứ, v.v., thì có họa là thánh mới có thể dịch cho hay được.

Nhưng ông đã muốn áp dụng cái kiểu : ăn phở được nửa bát, thì chê là phở không ngon để không trả tiền, hoặc đi xem ciné coi phim dở để không trả tiền vé, thì tôi cũng đành thôi và tôi đành coi như số phận mình « khôn

lìn ». Rồi tôi được xem số báo trước của quý báo, nói về « thăng cha căng chú kiết » mà tôi biết, chính là tôi. Các học trò của tôi thúc giục tôi nói sự thực, nhưng tôi nghĩ chẳng hay gì nếu xưng tên mình ra, và nói rằng: « Chính tôi là cái thăng cha căng chú kiết dịch lem nhem đã bị người ta « đi » rồi quít đây »

Tôi đã định thôi luôn, thì trong số báo Con Ong mở đây, lại thấy có lời cải chính cho trang sử bản và mục Anh Văn có các ông Phách, Nhã, mục Pháp văn có ông Tường, Trạch và có lẽ mục hấp dẫn nhất là đoạn, ngày 23 9-1969 bộ TTM đã đề nghị bộ QP ấn định giá biểu để thanh toán tiền thù lao cho các người dịch. »

Tôi không hiểu, về sau, cuốn này có được đưa cho các ông Phách, Nhã, Tường, Trạch, và các ông này có thể làm cho bản dịch hay hơn không, nhưng đi đâu tôi mong ước, là nếu Bộ QP không thanh toán thật sự thì, là người dịch đầu tiên, tôi tưởng cũng có quyền được hưởng thù lao dù theo giá biểu « lem nhem » hay không, và tôi rất mong cuốn đó được in, để tôi đọc xem quý vị t rên đã viết bằng một lối văn nào, và sẽ cố gắng, nhưng lần sau này, sẽ đề tâm bắt chước.

Hiện nay tôi còn giữ cả những bức thư Ông Sơn viết cho tôi, và cả xấp bài gần 200 trang mà tôi đã dịch (Tôi đã đưa cho một nhà báo Mỹ mà tôi quen biết, thì người này không cho là « lem nhem » mà chỉ nói là « no interest » vì chỉ là historical facts mà thôi, không có gì đáng dịch.)

Vậy xin quý báo giống lên một tiếng chuông để xem sự thực ra sao; và tôi đề nghị quý báo đừng ghi tên thật của tôi, vì tôi có rất nhiều người học trò cũ của tôi, nay đã làm nên khá giả (trong số có Trung Tướng Lê nguyên Khang và cả ông râu kẽm nữa) nên tôi không muốn dính líu vào trang sử quả có bản thật, chứ không phải là bản rồi, lại không bản như quý bao đang,

Nay Kính Thư,

MỜI BỌN SU MÈO 'CHẠY LÀNG' SANG V.N, CHƯA HAY

TIN...TỨC

HOÀNG NHAM Thấu lượm

NỘI BỘ CÁC ĐẢNG LANG TÂY, ĐỒ ĐỀ «HYPOCRITE», CHỬI NHAU

«MÀY LÀM GIÀU BẰNG CÁI... ẤY CỦA BÀN BÀ!»

«CƠN MÀY LẤY CÁI... ẤY BÈ QUẢNG CÁO»

RÚT CUỘC CÁI HAI PHE ĐỀU BẮM VÍU VÀO «ĐƯỜNG KINH BƠ VƠ» RẢO TRỢI

SÈ GHÈNH — Thế là giới Lang Tây lại sắp có nói chiến tới nơi rồi. Anh y sĩ đoàn mí anh Y Tế vốn cùng là Lang Tây mí nhau, nhưng từ xưa tới nay hai anh này chẳng khác nào chó với mèo.

Người ta còn nhớ dưới trào ông Tổng Trưởng Tiểu văn Louis, hai nhóm Lang Tây kẻ trên kẻ dưới cõ me sừ «Hi pò cờ Rat» để chửi nhau kịch liệt qua dự án luật «Y tá Y tung». Nội vụ chưa ra ngõ ra khoai chỉ cả thì ông lang Tây «giọt máu viễn chinh» về vườn. Và cuộc chửi bới nhau tạm yên.

LỘN MỀ

BỆNH EM LỆ THU MỘT PHÁT

Hôm nời Dê Húc Càn lên Queen Bee bựa một mách chỉ từ đề gọi là trà thù cuộc... năm áp 15 ngày. Lúc năm áp, Dê Húc Càn một chữ ghê lắm, mà đêch có đối tượng, nên hẳn bèn lên Queen Bee để chai Martell cõ lùn ra chửi loạn lên. Em Lệ Thu thấy thế bèn ra an ủi. Dê Húc Càn cảm động. Hẳn thút thít nói mí em rằng:

— Nay em, anh thấy thẳng TS nó bảo «nghe em hát rồi có lẽ dùng ra chết cũng khoái. Nhưng riêng anh thì, nếu cứ năm áp 15 ngày rồi lên đây đề nghe em hát và được em an ủi thì... mẹ kiếp, anh mong được năm áp hoài hoài. Rồi hẳn chợt nhớ ra một điều, hẳn nói tiếp:

— Ấy thế mà anh thấy có hai «thằng nhà báo» nó bảo em kiêu ngạo và khinh thường khán giả. Chúng nó nhảm quá.

Kề ra thì nhảm thật, nhờ mấy anh nhà báo một tí, Các anh bắt nạt em Lệ Thu vừa thôi chứ. Thời buổi này kiếm một chính khứa dưới uoi, một Dân Biểu ma cao... thì dễ, chứ kiếm một em hát hay khó lắm đấy mấy anh ạ. Nên đành hơi dễ mà xi và bọn ăn hại đã nát.

Và lại, nguyên một việc em cố gắng hát tốt, hát... thơm đã là tôn trọng thính giả rồi. Chả lẽ mấy anh lại muốn em tôn trọng thính giả bằng cách trông thấy các anh là phải xá dài hay sao?

Phần nào thôi chứ.

Bi giờ tới vụ phá thai, phá cha là một trong tội ngang với tội sát nhân thế mà Bộ Y tế lại âu yếm tặng cho giới y sĩ cái tội khôn nạn đó. Khiến cho ông Lang Tây chủ tịch y sĩ đoàn nổi sùng. Ông bèn chủ toáng lên rằng thì chính Bộ Y Tế đã thôi phồng cái chuyện phá thai để quảng cáo cho vài cá nhân.

Té ra là vậy, mấy ông Lang Tây ở Bộ Y tế lại mặt dày mày dạn tới độ nở lấy cái sự «đường kinh bơ vơ» của đàn bà làm vòng hoa chiến thắng cho mình và mặt khác mấy ông Lang Tây khác lại làm giàu trên sự «thất... kinh, em chừa, biết là làm sao?» của đàn bà. Ấy đó, cứ như sự chửi bới của đôi bên, thì giới lang Tây nói chung đều... cao quý cả, Xưng danh là đồ đê của... «Hypocrite»

Trước sự kiện trên, dư luận cho rằng... «mẹ kiếp, những em bé choai choai cứ tưởng bở, thấy con rắn loe ngoe leo trên cái que đặng đứng là híp mắt lại. Có ngày khôn

XIN LỖI BÁC SĨ NGUYỄN HOÀI ĐỨC

Con nhà Ruồi Tái Béo mắc tội «xin lỗi» kỹ quá nên Con Ong đã đuổi nó đi. Nó ra khỏi cửa, nó quay cõ lại chửi:

— Cả là nhà chúng mày, chúng mày bằng lòng hợp hành, bảo ông kích nó. Nó dẫn cả «lô com ba nhi» đến nhà chúng mày đòi thông cảm, xin ông «xin lỗi».

Chúng mày lại hợp hành, xử ức ông, bắt ông... thông cảm. Rồi chúng mày chề ông. Ông «j» vào cái tổ chức của chúng mày.

Nhưng Ruồi Tái Béo gạ Hắc Phong Song Sắt ra... «j».

— Ê, cái vụ Tổng Thống mời bác sĩ Nguyễn Hoài Đức làm Tổng trưởng Y tế là tin «theo sự đề dặt thường lệ đấy nhé! Tin chưa phối kiếm đâu. Tao sợ sẽ làm đổ mặt bác sĩ Đức, vậy nhờ mày xin lỗi ông giùm tao đi. Kéo oan ôi ông Đạ, ông mang tiếng xui nhà báo bốc thơm thì tội nghiệp ông.

Xin lỗi trước đi kẻo ông phải gửi thư đòi mình xác thì hồ to.

Vậy Hắc Phong Song Sắt xin lỗi bác sĩ đây.

nạn cuộc đời».

Trở lại chuyện phá thai. O. Y sĩ Đoàn thán thừ rằng cứ chỉ mặt vạch tên ông lang Tây nào làm nghề... đồ đê, Y sĩ Đoàn sẽ trừng trị nghiêm ngặt. Bồi báo đpy xin mời B S Đức lại Tòa soạn C.O; y sẽ dẫn BS Đức tới tận nơi xem chơi cho biết.

C.O đồng ý với «vũng sinh hôi thối» Anamta rằng: vì Lực lượng An ninh rút ra sớm quá nên mới xảy ra cơ sự

SÈ GHÈNH; Ban Giám Đốc của hãng E Anamta vừa lên tiếng đổ tội cho nhà hữu trách Tuyên Đức «rút quá sớm» nên VC mới bẻ được cái xe ca đẩy nhóc hành khách vào rừng» E Anamta vốn là một cái «vũng xinh thối nát»

nhưng trong vụ này, vì liên hệ trực tiếp tới sanh mạng và tài sản của hành khách, nên Con Ong phải đứng về phía «vũng xinh hôi thối» mà nhìn nhận rằng ông Đầu Linh Thị Công Danh Hoạn Lộ là kẻ có lỗi trong vụ cướp cạn bẻ.

Trên cõi đời này, cái sự «rút ra sớm quá» luôn luôn làm cho người khác không hài lòng, đêch thỏa mãn. Mũi dùi an ninh của ông vừ

UỐNG NƯỚC COCA COLA SẼ THÀNH... HIỆP SĨ MÙ ?

SÈ GHÈNH (C.O) Nguồn tin giới chuyên bán nước ngọt tiết lộ rằng không phải chỉ có những chai nước ngọt của hãng BGI mới đơ, có cút chuột, có dán chết ở trong, mà ngay nước ngọt của Mèo cũng mất vệ sinh đêch chịu được. Tin trên nói rằng dường như chính viện chuyên giao du mí Vi

Trùng, tức viện Ba Tư, sau khi phân chất những chai coca cola đã phát giác ra là trong thứ nước này có một loại siêu vi khuẩn rất nguy hại cho mắt con người chả biết có đúng không, nhờ ông Ba Tư lên tiếng hô một tí, kẻo không rồi mai một xứ anamta lại sinh ra hàng triệu...hiệp sĩ mù thì thấy mệ.

— TRƯỚC HẾT CẦN MỜI BỌN «CỤ TRONG DÂN» Ở ANAMTA RA CÁC MẶT TRẬN COI CHƠI CHO BIẾT.

SÈ GHÈNH: Hôm vừa qua chính TT Thiệu đã xác nhận ông đã mời nhiều sinh viên Mỹ «đòi chạy làng» sang xứ Anamta chơi cho biết. Và Tổng thống đã tiếp họ tại Dinh Độc lập, sẽ đích thân dẫn họ ra các mặt trận để nhìn sự chiến đấu anh dũng của quân dân ta.

Theo Tổng thống, sở dĩ ông làm thế là vì ông thấy mấy chú SV mẻo «đòi chạy làng» cóc hiểu tí tí ông cụ nào về tình hình VN, nên cần dẫn họ đi cho họ... sáng mắt ra.

Ý kiến ấy, theo giới quan sát thì hay lắm — Tất nhiên Tổng thống nói mà không hay sao được.

Tuy nhiên, dư luận giới bình dân, giới hỗn xược, giới dân ngu q... đen, thì lại bảo rằng chưa hay. Họ lý luận rằng

«trong các loài chí, rắn, đáng sợ nhất là bọn «cụ trong dân», tức là bọn nội thù. nó ở ngay trong quần mình, không lẽ đứng đầu cũng gãi soàn soạch hoặ: thò tay vào mà bắt thì kỳ quá.

Mà đã không gãi được không bắt được thì phải làm cách nào cho chúng nó đừng phá thối. Vậy trừ c hết cần phải mời bọn «cụ trong dân» này đi ra các mặt trận cho chúng nó sáng mắt chúng nó ra trước đã, rồi hãy tính tới người ngoài sau. Từ cõ chí kim người ta thường vẫn sợ ong tay áo hơn ong trong rừng. Trong nhà có chó dại không lo đưa nó tới Ba Tư, lại cứ loay hoay đi tìm chó dại ngoài đường để chích thuốc, là một việc làm không đúng sách.

Nhận thấy ý kiến trên không phải là không hợp lý, nên bbdpy nhận thấy Tổng Thống cũng nên làm theo ý dân một tí, mời ngay những ông bất khả xâm phạm này đang ăn cơm Quốc Gia lại thờ ma Cộng Sản đi chơi một chuyến cho biết.

Y. K. C. O.

TRÚNG PHỐC

Trong số báo trước, Ykco đã nhận định rằng cái phong trào «đòi chạy làng» ở Mỹ chẳng qua chỉ là một thứ dư luận «rết dy méch đơ» do những bàn tay phù thủy tạo ra, và phát sinh từ sự kiện «lưỡng cầu tranh... phân». Trùng rằng ở tí tận bên này, thì sự nhận định chỉ đúng phần nào, ai đề nỏ lại trúng phốc.

Hôm mới đây cụ phó A nhép của xứ Táp Chung Cuộc cũng đã phải nói rằng cuộc biểu tình «chạy làng» 15-10 phần ảnh sự... tạp nhạp rồi ren của Mèo. Và, vẫn theo ông, cuộc chống đối đó do bọn ly khai Chánh phủ chuyên nghiệp sách động.

Cụ A nhép, mà nhận định như thế thì đúng quá rồi còn gì nữa. Cụ đã suýt một lần đứng vào phe phản chiến, mà bị giới cụ lại phải phân... phản chiến, thì nhất định là cụ đã phải nhìn thấy một cái gì. Cái gì đó chẳng bình phải là một cái sần sùi da cóc của phong trào «đòi chạy làng», và sẽ phải là một cái hổ to của bọn chuyên... bớp đé.

Tướng Lữ Lan thơ thới hân hoan

DALAT — Hôm 16-10 vừa rồi ông tướng Lữ Lan đã xách ba toong xuống thăm Đà Lạt. Thoạt đầu anh đầu tư, tướng đầu ông Tướng xuống hỏi thăm sức khỏe về cái vụ l xe ca của E Giao chỉ bị 40 tên «hủ» han ta la lại và bẻ vào rừng, giữa ban ngày ban mặt. Nhưng may quá, ông Tướng chỉ tới xã Lạc phiên nghe thuyết trình về tình hình XD bình định, và sau đó ông Tướng ra về thơ thới hân hoan với những thành quả tốt đẹp về tình hình... an ninh. Dư luận dân chúng địa phương cho rằng như vậy là con đường «công danh hoạn lộ» của ông đầu tình thị này sẽ còn rộng thênh thang lắm lắm.

từ nhà báo Phan Nghị đến nhà giáo Nguyễn v. Trung hay một kẻ bị móc nối còn 1 kẻ đi móc nối với C.S.

— KHÔNG CÓ CHUYỆN VỤ KHỔNG HAY CHỤP MŨ, CON ONG CHỈ ĐẶT VẤN ĐỀ VỀ CHUYẾN ĐI PHÁP MỚI ĐÂY CỦA ONG NGUYỄN VĂN TRUNG.

...đây mấy tháng, nhà báo Phan Nghị được đi Tây, đề theo dõi sinh hoạt của hòa đàm Balé. Rồi sau khi về nước được ít lâu, thì bị bắt nhốt. Tin tức đồn đại lung tung, không biết đầu mà mò.

Mãi đến ngày 19 tháng 9 vừa qua, trong chương trình «người dân muốn biết», được tổ chức trên đài truyền hình, đáp một câu hỏi của Linh mục Nguyễn quang Lâm, Tổng Thống đã chính thức cho biết: «ông Phan Nghị lúc trước là một ký giả rất tốt và có thể là một ký giả trong hàng ngũ chống Cộng. Nhưng từ ngày ông Nghị đi Pháp, thì ông thay đổi đường hướng và bị móc nối vào cựu tình báo chiến lược của Cộng Sản. Tổng Thống cho biết tiếp: ký giả Phan Nghị trong vòng điều tra bộ Túc, và tùy theo tội trạng, sẽ đưa ra trước pháp luật một cách rất là công minh.

Gần đây, lại một vụ đi Pháp trở về gây sôi nổi trong dư luận. Đó là chuyến đi của ông Nguyễn văn Trung, Khoa Trưởng Đại Học Văn Khoa Saigon. Ông Trung đi Tây trong khuôn khổ phái đoàn của Hội Văn Bút Việt Nam tham dự Hội Nghị văn Bút quốc tế họp tại Monthelon. Nhưng ngoài việc họp hội nghị, ông Trung đã lưu lại Balé ít ngày để tiếp xúc với giới kiều bào, nhất là giới giáo sư và sinh viên Việt Nam tại Paris.

Hoạt động của ông Trung tại Balé như thế nào, xin mời quý độc giả đọc đoạn sau đây trong bức thư của một người từ Balé gửi về đăng trong mục «tạp ghi» báo Tiền Tuyến, số ra ngày 16-10-69 vừa qua.

«Tháng trước ông Trung sang Pháp dự hội nghị Văn Bút Quốc Tế họp tại Montholon, và với tư cách Khoa Trưởng Văn Khoa, ông Trung tiếp xúc với nhiều giới Đại Học Pháp, với Sinh Viên VN tại Pháp. Ông Trung làm như vậy là thi hành trách vụ của mình. Không có gì đáng trách ông Trung cả.

Nhưng... than ôi, cái nhưng này đối với tôi thật bức bối— Ông Trung sang Pháp nằm lì ở nhà tu sĩ Nguyễn Đình Thi, là một người nổi tiếng thân Cộng tại Balé, thỉnh thoảng ông ta sĩ này xuất bản báo nưng CS B.V.

Ông Trung giao du thân thiết với Tạ trọng Hiệp, một người học Triết có khoa bảng, hiện là giảng viên tại đại học Sorbonne, một cây chống Saigon, và không bao giờ tính chuyện về giúp nước. Cách đây mười năm, chính ông Tạ trọng Hiệp này đã cung cấp tài liệu, ý kiến cho ông Trung

viết về chủ nghĩa hiện sinh, nên có bài ông Trung nói là đề tặng cho người này.

Gặp sinh viên trong Tổng hội Sinh viên VN tại Balé, là những người đã từng biểu tình chống Cộng sản tại Kléber, ông Trung nói thẳng vào mặt họ rằng việc xé cờ CS của họ là một việc làm quá khích, sinh viên SG «buồn mùa» (!) khi hay tin đó, ông Trung kết luận rằng những sinh viên này đã làm những việc vô ích. Và ông Trung nói rằng theo ông, chính vì thái độ hèn nhát, không dám về xử tranh đấu, để giải tỏa mặc cảm phạm tội đó với tổ quốc, sinh viên tại Pháp đã có những hành động nông nổi như vậy.

— Được hỏi về hiện trạng sinh viên Saigon, ông Trung nói rằng mấy năm trước còn được nhưng bây giờ thì tẻ lăm rồi, họ chuyện tranh đấu cho quyền lợi của họ, họ còn làm chuyện khác họ đều thờ ơ và không đủ lực để làm Hội về các hoạt động của giới trẻ, thí dụ như phong trào du ca của Nguyễn đức Quang chẳng hạn, ông Trung ốm ở, (ôi sự ốm ở tại hội), rằng Quang là học trò của tôi, lúc trước được làm, nhưng gần đây, phong trào trẻ ở Saigon đều bị Mỹ bỏ tiền mua chuộc, không biết Quang nữa có còn trong sạch hay không.

Kể nghe những lời ông Trung tại Pháp này đã ngạc nhiên, ngạc nhiên tới tức tởi và xấu hổ. Ông Trung tại nước nhà, với tư cách một nhà trí thức, một giáo sư đại học, ông Trung có quyền phát biểu tư tưởng cá nhân của ông, bất cứ chiều hướng nào, nhưng ông Trung đang ở tại Pháp với tư cách của một khoa trưởng đại học, một chức vụ hành chánh, với một nhiệm vụ rõ rệt theo ông nói là tìm giáo sư về, dạy Đại Học văn khoa Saigon, thiết tưởng ông Trung không có quyền nói, không có quyền làm như vậy.

Đã kích giới sinh viên Saigon cách nông nổi, kết tội hoạt động của giới trẻ tại Saigon cách vô cùng như vậy, nhân danh khoa trưởng ông Trung đã quá lạm hành. Ông đã phản bội lại những điều mà chính ông phải bồi dưỡng, ông đã phản ngay cả «lương tri» của ông (nếu ông còn có được chút nào).

Ông có quyền ở nhà tu sĩ thân Cộng (!) nhưng thiết tưởng ông Trung không nên trú ngụ ở đó với tư cách 1 công bộc quan trọng của nhà nước, ăn lương của chánh

phủ VNCH.

Sau khi bức thư có đoạn trên được công bố, ông Nguyễn văn Trung đã gửi cho Tiền Tuyến một thư minh xác. Trong thư, ông Trung nói rằng ông «buồn vì đã gặp quá nhiều người nhân danh chống Cộng đã chỉ biết chụp mũ xuyên tạc, vu khống».

Một điều đáng chú ý, là trong thư minh xác, ông Trung không hề cho biết trong thư của người bên Tây gửi về nói về ông, diềm nào đúng, diềm nào sai. Ông chỉ cho biết kẻ viết thư chắc là một người có mặt trong cuộc gặp gỡ giữa ông với sinh viên Việt Nam ở Paris. Và đó là cuộc họp «riêng tư, thân mật», và ông «ngồi rằng những người có mặt không có quyền viết ra những câu chuyện tâm tình đã được bày tỏ dựa trên sự tín nhiệm».

Do đó, Con Ong thấy cần phải đặt vấn đề về những lời nói việc làm của ông Trung tại Balé.

1. — Trước hết xin ông Trung cho biết: tại Balé, ông có ở tại nhà Nguyễn Đình Thi, một tu sĩ thân cộng không?

Có người đã tiếp xúc với ông Trung kể rằng: theo ông tại Balé, chẳng những ông gặp các Việt Kiều thân Cộng, mà ông còn gặp ngay bọn Cộng Sản, vì ông có một «mission» của Tổng Thống. Nếu quả thật ông gặp Cộng Sản vì một sự mạng do Tổng Thống trao phó, thì chẳng nói làm gì. Nhưng nếu ông bảo ông gặp giới thân Cộng, và Cộng Sản chính công để viết sách, thì ký giả Phan Nghị cũng có quyền gặp mọi người ở Paris để kiểm tài liệu viết báo. Nhà nước bắt nhất Phan Nghị về tội «bị Cộng Sản móc nối», còn ông Trung tự ý móc nối với Cộng Sản, thì chẳng sao. Chúng tôi viết như vậy, không phải có ý mép nhà nước bắt nhất ông Trung. Chúng tôi chỉ muốn hỏi: tại sao nhà nước nổ «xử tệ» với Phan Nghị như thế?

2. Có phải quả thật ông Trung chủi bởi các sinh viên trong Tổng Hội sinh viên tại Balé, những người đã tổ chức biểu tình ở Kléber và xé cờ Việt Cộng là bọn quá khích, bọn có hành động «buồn mùa» không?

Đúng lúc VNCH đang cần có hậu thuẫn trong dư luận ngoại quốc, nhất là hậu thuẫn của Việt kiều ở Balé, nơi đang tiến ra hòa bình về Việt

Nam, đáng lẽ với tư cách là một giáo sư vừa từ quốc nội qua, ông Trung phải khách lễ tình thân chống Cộng của giới Sinh Viên VN ở Balé, thì ông lại chủi bởi thành tích chống Cộng của họ là hành động đáng nể mửa! Như vậy có được không?

Chúng tôi không tin ở Trung là CS, và không bao giờ có ý định «chụp mũ» ông, nhưng cần đặt vấn đề: thái độ của ông có lợi hay có hại cho đất nước? xin ông đừng nói rằng những điều ông nói với sinh viên Balé trong phạm vi thân tình, chứ không công khai. Xin ông nhớ cho rằng không phải chỉ có những lời nói, việc làm công khai mới có hại cho đất nước. Chính những lời nói thân tình, sức phá hoại của nó càng nguy hiểm

3. Trong thư minh xác gửi cho Tiền Tuyến ngày 17-10, ông Trung nói rằng ông buồn vì đã gặp quá nhiều người nhân danh chống Cộng đã chỉ biết chụp mũ, xuyên tạc, vu khống. Nhưng tại Ba Lê, có người hỏi về hoạt động của giới trẻ ở Saigon, như phong trào du ca Nguyễn đức Quang, ông Trung đã trả lời là «phong trào trẻ ở Saigon đều bị Mỹ bỏ tiền mua chuộc».

Ông Trung buồn vì gặp toàn người chỉ biết chụp mũ và xuyên tạc, nhưng trong câu trả lời trên, nếu quả thật ông trả lời như vậy, thì ai chụp mũ ai? Chính ông đã trắng trợn chụp mũ giới trẻ ở Saigon, khi ông nói rằng «giới trẻ ở Saigon đều bị Mỹ bỏ tiền mua chuộc». Ở Saigon, ông đã làm được những gì cho giới trẻ? Trong khi giới trẻ nối tiếp nhau lên đường chết ngoài mặt trận, cho ông được sống ung dung ở Saigon, để ông ươn nực ra lãnh mẽ dạy giáo dục của Thủ Tướng Trần văn Hương, rồi ông ngồi lên chức Khoa Trưởng Văn Khoa, thế mà ông nở sang Tây bỏ tiền giới trẻ Saigon là đã bị Mỹ bỏ tiền mua chuộc hết rồi!

4) Trong bài minh xác đăng trên nhật báo Hòa Bình. Ông Trung cho biết, sợ dĩ ông phải gặp mọi người bên Tây, vì muốn mời về dạy học.

Nếu quả thật ông Trung tiếp xúc tầm lùm, để chỉ cốt mời người về Saigon dạy học, mà ông bỏi bản Saigon, ông chủi bởi hành vi chống Cộng, trong khi Saigon đang chống Cộng, như thế, ai dám về. Những kẻ đi xa chỉ trở về khi ở nhà tốt đẹp, mà ông lại bỏi bản, tức là ông muốn

đuổi người ta, chứ đâu muốn mời về.

5. — Có người tiếp xúc với ông Trung kể rằng theo ông Trung thì ông phải làm ra vẻ, phải đóng kịch thiên cộng, để dễ tiếp xúc, do đó, có thể mời nhân tài về nước.

Ôi! với tư cách một giáo sư khoa trưởng, chẳng lẽ ông Trung định đóng vai bịp hay sao?

6. Vẫn trong bài đăng trên Hòa Bình, ông Trung bảo rằng việc mời người về nước rất khó, vì giới trí thức khoa bảng không được đãi ngộ xứng đáng. Ông Trung lấy tí dụ trường hợp ông Trần văn Toàn, có bằng Tiến sĩ triết học ở Louvain, về VN dạy sáu bảy năm không được vào ngạch, nên bây giờ sang Congo dạy với ngạch Giáo sư cao nhất, lương tháng 900 Mỹ kim (ông Trung tính là 200.000đVN. Đó là giá «siêu chợ đen» những người làm Văn hóa giáo dục không tính theo chợ đen.)

Con ong nghĩ là về diềm này, ông Trung làm. Nếu ông Toàn không được đãi ngộ xứng đáng ở Việt Nam, chắc là vì ông ta không có tài. Bằng chứng hiển nhiên là ông Trung cũng có bằng tiến sĩ ở Louvain như ông Toàn, mà ông Trung hết được mẽ dạy của Thủ Tướng Hương, lại được vào ngạch giáo sư, và lên làm khoa trưởng. Tại sao ông Toàn không lên được, còn ông Trung làm cách nào mà lên nhanh thế? Sao ông không «mách nước» cho ông Toàn để đến nỗi ông Toàn phải ra đi? Liệu ông Trung sang Congo có được lãnh mẽ dạy và làm khoa trưởng như ở VN không?

x x x

Con Ong sợ bị ông Trung liệt vào loại «chống Cộng vô tư cách» nên không dám đánh ông Trung, mà chỉ đặt vấn đề với ông thôi. Và ông có quyền trả lời, nếu Con Ong đặt sai vấn đề.

Xin ông Trung thử nghĩ kỹ xem, và cũng xin nhà nước thả thẳng nhà báo Phan Nghị về với vợ con. Chẳng lẽ có chuyện «kỳ thị» giữa nhà báo và nhà giáo?

CÀ KÊ DÊ NGÕNG

TIỂU NGẠO GIANG HỒ

Thế là xi thầu Kim Dung đã chấm dứt pho truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ một cách rất ngang xương. Ý như là pho Cổ Gái Đồ Long, nhưng trong Cổ Gái Đồ Long, anh chàng Trương Vô Kỵ còn phát ngôn được một câu kết, đáng đồng tiền bát gạo: từ giờ trở đi, Trương Vô Kỵ này chỉ dành thì giờ để vẽ lông mày cho ái thê. Còn trong Tiểu Ngạo Giang Hồ, hai vợ chồng chú Lệnh Hồ Xung đã biểu diễn ở màn chót, một cuộc hòa nhạc rất tr là một sự Ngọc Cẩm, Nguyễn Hữu Thiệt. Rồi tiếp theo, một sự lang thang về Hoa Sơn, với những lời đối thoại làm cảm. Người đọc đã thấy ở Kim Dung có một sự văn nghệ đi xuống.

Tiểu Ngạo giang hồ được ghi chữ hết, có nhiều kẻ rất buồn. Mà buồn nhất là tờ báo của phong trào ta, Từ trước đến giờ, khi báo của bà Nguyễn thị Mỹ bị nhốt vào lãnh cung, báo của phong trào ta bèn điều đình, để xin hưởng ngay cái mục Tiểu Ngạo Giang Hồ, đi sớm hơn các báo khác một kỳ, Độc giả mua tờ báo của phong trào ta, cũng chỉ có một mục đích, là đọc trước người ta, xem anh chàng Lệnh Hồ Xung và nàng Doanh Doanh đã ăn nằm với nhau chưa. Tờ báo nhờ đó mà có hướng đi lên. Nay Tiểu Ngạo Giang Hồ đã hết, tờ báo sứt xuống thấy rõ. Cũng may là sến sảng Kim Dung ở bên Tàu. Nếu ngài ở đây, ngài mà làm hại phong trào ta như vậy, số phận của ngài sẽ khôn nạn ngay, ít ra thì phong trào ta cũng phải hành hạ ngài như ông Đại Tá, tỉnh trưởng Hậu Nghĩa.

Nhìn lại quãng đường báo chí Giao Chi đã trải qua, từ ngày bắt đầu mà kiếm Kim Dung ở Cổ Gái Đồ Long, cho tới bây giờ, chúng tôi thấy rằng Kim Dung đã bắt đầu yếu rồi đấy. Chúng tôi thường nói với nhau, ở làng báo xứ Giao Chi, có một thằng viết «phôi ở tông» hay cáo lỗi nhiều nhất, mà chủ báo cóc dám đuổi, đó là xi thầu Kim Dung. Mấy hàng chữ «vi báo Hồng Kông» qua chưa kịp, nên Tiểu Ngạo Giang Hồ phải gác lại một kỳ» lúc nào cũng như năm thường xuyên ở những trang 3, trang 6, hay trang 8 một tờ báo. Có báo kèm thêm một hàng «xin cáo lỗi cùng bạn đọc» Có tờ báo chẳng thêm có phụ đề thêm giọng cáo lỗi. Độc giả cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Thằng Hím kể một câu chuyện lịch sử: Ngày ấy, tao viết cho tờ nhật báo Echo Giao Chi. Tờ báo đang xuống dốc một cách thê thảm, nghĩa là chỉ còn biểu diễn một màn phá: tiền uống cà phê, rồi mới anh em về nhà nằm nghỉ khỏe. Rồi bỗng nhiên, trong một cuộc họp báo, Nhà Nước tuyên bố đóng cửa Nhật Báo Đồng Nai của Huỳnh Công Tử, tờ nhật báo đang đăng chuyện cô gái Đồ Long. Ấy thế là thằng chủ nhiệm báo của tao, bỏ dở ngay cuộc họp báo, trở về tòa soạn ngay. Nó chạy đi tìm Xin Phóng, là người đang dịch Cổ Gái Đồ Long cho Đồng Nai, rồi điều đình, trả một món tiền rất thơm. Ấy thế là báo Echo, có ngay Cổ Gái Đồ Long. Tờ báo nhờ đó mà thay đổi, đổi xác, song vững cho tới bây giờ, để nhà chủ nhiệm thân mến của tao, hiện nay làm chủ nhiệm tới hai tờ báo và một hãng phim. Có thể kết luận rằng người đã được tái sinh nhờ Cổ Gái Đồ Long.

Ở tận bên Tàu, chắc lão Kim Dung không biết những chuyện làm cảm xảy ra ở nước Giao Chi. Như tờ báo được Cổ Gái Đồ Long của lão cứu sống. Như tờ báo của một phong trào có thực lực nặng nhất nước,

sống vất vưởng nhờ Tiểu ngạo Giang hồ. Ấy vậy mà lão nữ đề cho Tiểu Ngạo Giang Hồ tác nghên, đúng vào cái thời mà báo của phong trào ta đang xuống như thế này, thì có giết người ta không?

Nạn nhân đáng thương nhất, khi chấm dứt Tiểu Ngạo Giang Hồ, phải kể là anh bạn Lý Phật Sơn. Thôi thế là không còn Tiểu Ngạo đề mà bình. Bạn của chúng ta sẽ lâm vào tình trạng «Tiểu gao giang hồ», và túi Freud, Descartes của người bạn thân mến đã thất lạc. Xin có lời thành thực phân ưu và mong rằng từ giờ, trở đi, chúng ta lại được đọc thơ của Trần kỳ Hùng, và không phải đọc lời bình truyện kiếm hiệp của Lý Phật Sơn.

Một anh bạn nhà văn đã có ý kiến: — Đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ mới thấy rằng truyện Kim Dung đã bắt đầu bớt đi phần hấp dẫn. Sến sảng nhà ta đã viết cầu thả quá rồi. Có những nhân vật mà Sến sảng dựng nên, rồi để biến mất không tăm tích, không còn một hình bóng nào để lại. Như là cái cô Khúc Phi Yến, cháu gái của trường lão Ma Giáo Khúc Dương. Cô con gái đó trong đoạn đầu, ở cái mục rửa tay gói kiếm của Lưu Chính Phong, đã gây nhiều chú ý của độc giả, và cũng là người chứng của việc trao bản nhạc Tiểu Ngạo Giang Hồ. Rồi sau ở «nhà điểm» ra thì biến mất, từ đó cho tới khi hết chuyện, chẳng thấy Kim Dung nhắc tới một tí tẹo nào. Rồi còn cả sự thắc mắc, không biết ai đã sai Đào cóc lục tiên đến kiếm Lệnh Hồ Sung. Thật là mơ hồ và khó hiểu.

Có gì đâu mà khó hiểu. Sến sảng nhà ta đã quên bưng đi mất nhân vật Khúc Phi Yến. Cũng như bản nhạc Tiểu Ngạo Giang Hồ, Lệnh Hồ Xung đã mang tặng lão bà ở thành Lạc Dương, rồi sau lại còn tặng thêm cả cho Hoàng Chung Công.

Một buổi tối ngồi ăn uống, có đông đủ rất nhiều bạn bè, chúng tôi đã nói chuyện về Tiểu Ngạo Giang Hồ. Mai Thảo cho là cuộc đấu cuối cùng giữa Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi. Tả lãnh Thiên, ở trong hang tôi là đã «thường» ở trong những phim Hiệp sĩ mù. Không ai dám cãi lại, vì tất cả những phim Hiệp sĩ mù nào mang sang chiếu ở đây, Mai Thảo dù bản thể nào chẳng nữa, cũng phải tới coi cho kỹ được. Còn Thanh Nam thì cho rằng, cả một pho Tiểu Ngạo Giang Hồ, chỉ có giá trị có một màn lão già Tô Thiên Thu luận về cách uống rượu. Chỉ có một đoạn đó là đáng tiền. Còn ngoài ra thì gần như là một loại Kim Dung giả.

Đồ gan Thanh Nam đã ề à kể theo giọng Tô Thiên Thu:

— Uống rượu, cần nghiên cứu về đồ đựng rượu. Uống rượu nào phải dùng chén ngọc. Uống rượu đất Phần thì phải dùng chén ngọc. Đường thì có câu thơ: Chén ngọc long lạnh màu hồ phách. Như vậy đủ rõ chén ngọc làm cho sắc rượu thêm phần rực rỡ.

Tôi hỏi:

— Tiểu Ngạo Giang Hồ trang nào giờ có số mấy?..

— Đồ Gan trả lời ngay:

— Trang 890, chép y nguyên văn:

Rượu trắng ở ngoài quan ai uống rất ngon nhưng uống tiệc là mùi vị không đủ thơm tho. Hay hơn hết là lấy sừng tê giác làm chén để rót rượu vào mà uống. Có như vậy thì mùi rượu mới thuần mỹ phi thường. Ta nên nhớ, chén ngọc làm cho rượu nổi màu sắc, sừng tê cho rượu thêm hương vị. Cô nhân quả đã

không làm.

Đến như rượu bồ đào thì dĩ nhiên phải dùng chén dạ quang. Cô nhân có câu thơ: Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi... Chén dạ quang là vật trân quý hiếm có ở đời. Rượu bồ đào đã có màu hồng mà bọn nam nhi chúng ta uống vào thì không đủ hào khí. Chén dạ quang phát ra ánh sáng mới là tuyệt diệu! Rượu bồ đào rót vào chén dạ quang, lập tức màu rượu đỏ như huyết. Uống rượu cũng như uống huyết. Như vậy có phải là hùng tráng không?

Tô thiên Thu lại nói:

— Còn thứ rượu ngon này là rượu tối cổ ngẫu nhiên có người đem cho, ngẫu nhiên mà uống. Nó là rượu cao lương. Thứ rượu này phải dùng chén «tước» đúc bằng đồng xanh mới là có ý cổ kính. Thứ gạo làm rượu này cũng là thật tốt, nó vừa ngọt vừa thơm, nên dùng thứ đầu lớn mà uống mới hợp ý rượu.

Tô Thiên Thu trở vào hũ rượu để bốn chữ «Bách thảo mỹ tửu» nói:

— Thứ bách thảo mỹ tửu này là hái trăm thứ hoa thơm, cô lạ, ngâm vào trong rượu nên mùi thơm phảng phất như chơi ngoài nội ngày xuân, khiến người ta chưa uống đã say. Uống thứ bách thảo tửu, nên dùng chén cô đăng làm bằng cây song cò. Cây cô đăng phải đủ trăm năm thì mới khoét thành chén được. Uống rượu bách thảo bằng chén cô đăng mùi thơm càng tăng lên bội phần.

Và tiếp theo:

— Uống thứ rượu Thiên Hưng trạng nguyên Hồng này cần phải dùng thứ chén sành cổ, mà là chén sành đời Bắc Tống, nếu không có thì dùng tam thứ chén của Nam Tống vậy.

Dùng chén Nam Tống đã là khí thế suy kém rồi. Còn dùng đồ sành đời Minh thì nhỏ mọn quá. Uống rượu Lê Hoa phải dùng chén phi thúy. Lệnh Hồ Huỳnh thử nghĩ coi, trước cửa quán rượu Lê Hoa, ở Hàng Châu có treo cờ xanh ánh vào rượu Lê Hoa cho thêm vẻ huyền ảo. Nên uống rượu Lê Hoa phải dùng chén phi thúy là vì lẽ đó. Uống thứ ngọc lộ tửu này, phải dùng chén lưu ly. Rượu ngọc lộ sủi tăm như hạt châu rót vào chén lưu ly để trông rõ bên trong, cho phân biệt rượu ngọc lộ với thứ rượu khác.

Tôi chỉ chép được tới đó. Vì sắp sửa tới mùa tiếp tân, nên những giọng trên đây, may ra cũng có thể giúp ích được các ông trông coi về nghi lễ.

Còn về phần tôi, không được cái ung dung uống rượu với Lệnh hồ Xung. Tôi uống la de ở một tiệm Ba Tàu. Mẹ kiêu! La de mà uống bằng ly nhựa, nước đá chạm vào ly chỉ phát ra những tiếng kêu lọc lọc như vó ngựa già kéo xe thồ mố. Bên cạnh tôi vài ba đồng bào của tôi uống cà phê, đồ ra đĩa, thổi phù phù cho đỡ nóng. Xã hội này, đồng bào bình dân của tôi chẳng có ai được như Tô Thiên Thu.

Mà như vậy, mới có nhiều kẻ phải sống bám vào Tiểu Ngạo Giang Hồ. Trong đó, biết đâu lại không có cả tôi, có thể viết dài dài về Kim Dung để có chút «cơm».

từ Thái Khắc Chuyên đến Linh Sơn Tự

Ngoại trừ những kẻ mất gốc, còn đã là dân Giao Chỉ từng theo dõi, đọc báo về vụ Thái Khắc Chuyên, hẳn ai nấy cho tới lúc này cũng vướn còn... tức bọng đất!

Chứ đất làm sao nổi, khi thấy mang một tên Giao Chỉ được những người anh em Cờ Hoa « kính trọng » y như mang một con chó, trong một phút những người anh em bốc đồng, anh em cho nhau đi mò tôm, rồi thấy người đàn bà mất chồng la lối om sòm, những người anh em bèn nhét cho một mớ giấy bạc vào miệng, và phải tay « thế là xong! »

Những người anh em làm cho bà con Giao Chỉ tưởng đầu mình đang được sống ở Miền Far West, vào cái thời kỳ « Bản chậm là chết! ». Mà khi một nỗi là Thái Khắc Chuyên làm đêch gì có tội gì để được bắn nhanh hay bắn chậm? Hẳn chỉ là một anh thông ngôn hạng bét chưa chi đã bị đề ra chích mọc phin cho mê man đi rồi phăng... phăng... chứ giá nếu được cưới một con nghêu, đeo một khẩu súng ở bên hông, tà tà tiến vào vùng O.K Corral, thì có chết cũng biểu diễn được một cái mím cười ngoạn nghệ theo kiểu Burt Lancaster hoặc Kirk Douglas.

Nhưng dù bây giờ có nói gì đi nữa, Thái Khắc Chuyên cũng đã đi vào lòng biển cả, giờ này không biết anh ta đang hát bài « Hoa biển » hay là ngâm bài thơ « Cano-Nox của Victor Hugo? »

Sở dĩ những tên cầm bút Giao Chỉ cứ phải gào lên về vụ Thái Khắc Chuyên, không những là vì không thể không bênh vực một người đàn bà bị mất chồng, hai đứa nhỏ bị mất cha một cách vô lý, vô nhân đạo, mà trước hết còn là để tránh đừng tái diễn một vụ Thái Khắc Chuyên thứ hai trên đất nước này...

Ấy thế nhưng... vụ Thái Khắc Chuyên chưa hẳn là êm, đừng một phát lại nổ ra vụ Linh Sơn Tự ở Phan Rang.

Khi không khi không, mây thẳng trời đánh (cóc ai biết là từ cái lỗ nẻ nào chui ra vì các ông Nhân Sâm chối biến không phải là người của mấy ông (sách sếp vô chùa bản loạn cả lên, giúp cho từ sự ông đến chú tiêu được đi đường tắt về chùa Phật tổ sớm thật là sớm!

Ở ta vẫn có câu « tu là cõi phúc, tình là gãy oan », áp dụng vào trường hợp này, sao mà nó lại hợp tình hợp cảnh đến thế!

Vì nghe đầu đầu giầy mỗi nhợ vụ này chẳng qua cũng do một « mối tình ». Mấy thằng Trời Đánh không hiểu chớp được ở đâu một « mối tình », giá ở Saigon chúng đã lôi vào ô ten trả tiền đảng hoàng, nhưng ở ngoài nó chỉ có mái chùa là xem ra phong kiềng hữu tình hơn cả, nên chúng mới tính mượn đỡ nơi đây làm cái « gác xon ne » trong giầy lát.

Phải chi mấy thầy, mấy chú ở đây tu hành đã tới mức đặc đạo, thấu triệt câu « Sắc sắc không không », có trông thấy rõ ràng chúng bày trò quý quái ma vương trước mắt cũng coi như no-pa, thì đâu có đến nỗi xảy ra chuyện gì? Đàng này mấy thầy lại cứ niệm mãi « tình là gãy oan », mấy thầy không chịu cho chúng bày giầy oan ra trước chùa, cho nên chúng mới bảo nhau: đã thế cho mấy nhà tu hành này về cõi phúc cho được việc!

Và thế là mấy thầy, mấy chú tiêu đã được về cõi phúc!

Phàm đã là những bậc tu hành, hẳn ai cũng đều tha thiết mong được mau chóng về cõi Niết Bàn, mau chóng đặc đạo, vậy thì kìa như các thầy các chú ở Linh Sơn Tự đã được « viên mãn ». Nhưng không hiểu sao các bà con Phan Rang lại nhất định không chịu và cứ nặng nề đòi đi kiểm mấy thằng Trời đánh để xem mặt mũi nó tròn méo gớm ghiếc đến mức nào, và còn đòi ông Nhà nước hỏi thăm dùm sức khỏe bọn chúng để mấy thầy mấy chú đang tiêu diêu trên cõi Ta Bà khỏi

mất công đề nghe những bản nhạc buồn u uất của Trịnh công Sơn.

Thời mà, bà con Phật Tử đừng có nhọc lòng làm các công việc xe cát biển đông. Vụ Thái Khắc Chuyên còn sờ sờ đó, các bà con không thấy sao?

Vụ này, bất quá cũng như vụ trước chỉ là « chuyện riêng tư giữa mấy thầy, mấy chú ở Linh Sơn tự, mắc mớ gì đến các bà con mà phải xía vào? cứ để nguyên đó rồi « anh hồn » của các thầy các chú sẽ tự dần xếp lấy với bọn trời đánh chứ gì, và lại vốn là những bậc chân tu, các thầy, chú sẽ từ bi hi xả cho chúng chứ đâu có thêm lên đến Ngọc hoàng hay xuống Diêm vương để mà kiện cáo?

Hơn nữa, dù có kiện cáo như bà xã Thái Khắc Chuyên rồi cũng có nước máu gì đâu. Người ta cũng sẽ hô lên «đầu, nạn nhân đầu mà bảo là có án mạng?». Thế là xếp huê cả làng, bọn sát nhân cứ việc rót Whisky ra uống mừng thành tích về vang!

Lần này rồi cũng thế chứ gì. Người ta cũng sẽ hô: «Đầu, thủ phạm đầu mà bảo là có án mạng?». Thủ phạm? Họa chẳng có một một Bao Công tái sinh diễn lại nỗi tấn tuồng «Tra án Quách Hoè» may ra mới tìm oái! Chứ còn thằng trời đánh nào cũng giống như trời đánh này, ở chỗ này nó chạy qua chỗ khác lung tung xoè, bổ tiền sự ai cũng chẳng dám quả quyết đưa nào là thẳng khất máu!

Thời thì tốt hơn ngồi xem các ông Thượng, ông Hạ diễn trò « Quy chế xét xử những thằng trời đánh », các ông ấy diễn hay lắm, các ông ấy sẽ họp tới họp lui, đưa lên đưa xuống, phúc nghị phúc nghiêc đủ kiểu, và đợi đúng ngày những thằng trời đánh tếch đi mất hút, các ông sẽ cho « quy chế » ra lò để bà con được... mát lòng hời dạ!

CHỐNG TĂNG THUẾ NHƯNG...

Cho đến hôm nay, sau khi loan báo một chính sách khắc khổ, lại có tin sắp có sự tăng thuế một số hàng hóa. Tăng thuế! Cũng như hai tiếng khắc khổ, dân ta đã chán ngấy những tiếng đó cũng như dân ta đã chán nghe hai tiếng « chiến tranh » và « Cộng sản »! Chúng ta đã khổ quá rồi, đã chịu đất đỏ quá nhiều. Nguyên nhân chỉ vì chiến tranh. Bọn Con Ong, nhân danh dân nghèo khổ rách, long trọng tuyên bố chống lại việc tăng thuế.

TUY NHIÊN...

Tuy nhiên, vì tình thế đặc biệt của chiến tranh, trong hai cái xấu ta bắt buộc phải chọn lấy một, không nhận không được, ta đành chọn cái đỡ xấu, đỡ khổ vậy. Con Ong chấp thuận việc tăng thuế những món hàng thuộc loại xa xỉ phẩm, và chỉ đồng ý tăng thuế những xa xỉ phẩm mà thôi.

Xa xỉ phẩm là gì? Là rượu ngoại quốc, là những danh từ nghe êm như tiếng chuông vàng bên tai bươm nhậu: Johnny Walker, Black and White, Martini, Cointreau, Champagne, là những mác xe ô-tô Mercury, Mercedes, Toyota, Mazda... Xa xỉ phẩm là những ve nước bông Chanel N°5... trị giá 20.000 đồng một ve nhỏ sáu năm gọn trong lòng bàn tay, tính ra là đến cả trăm đồng một giọt, là những thỏi son môi, những hộp phấn Mac Fator, Lakvin, Lancôme... Trong xã hội loạn ly phân tán, đời khổ này, ai là kẻ dùng những món hàng đắt tiền khủng khiếp ấy?? Xin nói ngay, bọn đó là bọn tham quan, ô lại tham nhũng và vợ con tham nhũng, bọn đàn bà làm đi!!!

Một quân nhân cấp Tá bây giờ, một vợ ba con lương chỉ từ 15.000 đến 20.000 một tháng. Một công chức cấp Chủ Sự cũng vậy!! Những người này làm sao có thể mua tặng mỗi bà xã của họ một ve Chanel N°5 trị giá 20.000 đồng?? Họ làm sao mua một cái xe hơi Mustang giá 3 triệu đồng bạc?? Nếu họ không ăn cắp??

Với số lương từ 15.000 đến 20.000 đồng một tháng có 1 vợ ba con, người công chức quân nhân nuôi cơm áo cho mình, cho vợ con, còn chưa đủ đừng nói gì đến chuyện dùng xa xỉ phẩm...

BAO GIỜ?? ĐẾN BAO GIỜ??

Đến bao giờ xã hội ta có tình trạng dân chúng công khai ca tụng những công bộc thanh bần, đi làm bằng xe đạp và phi nhờ vào mặt bọn nhơn nhơn ngồi xe Mercedes, Mustang ở giữa đường, xã hội ta mới thực sự Cách mạng, dân ta mới khá được.

Vì đại đa số dân chúng không quen biết gì với xe hơi, với phần son, CON ONG chấp nhận việc tăng thuế những món hàng đó. Bọn dùng những món hàng đó đã trở thành những ngoại nhân trong cộng đồng xã hội ta, nếu ta không nặng lời gọi chúng là kẻ thù, chúng ta bắt cần phải lý tới chúng.

NHƯNG KHÔNG ĐƯỢC TĂNG GIÁ GẠO SỮA...

Nhưng Con Ong triệt để chống lại việc tăng giá những nhu yếu phẩm của dân nghèo như gạo, đường sữa...

Trong thời gian qua, vì những nguyên nhân giả tạo mà đáng lẽ ra, những kẻ gây ra chúng phải trả lời trước pháp luật, gạo đường, sữa... những món thiết yếu của dân nghèo đã tăng giá quá nhiều. Một chánh quyền vì dân, biết lo cho dân, giờ đây phải ngày đêm tính kế làm sao để hạ giá những thứ đó chứ không phải cho tăng giá, dù là chỉ tăng chút ít.

Con Ong sẵn sàng chờ đợi việc làm của chánh phủ. Chờ để hoãn hồ, hoặc đã đảo, còn tùy...

GÃ THÂM

(Xem tiếp trang 2)

PHỤ ĐỀ GIAO CHÍ

SÁNG TỎ MỘT CÁI CHẾT... TỐI

Người đã làm sáng tỏ một cái chết... tối của ông nguyên, ông cố Trường Ty Cảnh Sát Đà Nẵng Nguyễn Duy Am. Cứ theo ngọn đèn sáng tỏ thì cái chết không tối tăm gì. Nó rõ ràng bằng bằng ruột ngựa và vui vẻ, và hòa cả làng. Chết rồi thì hết chuyện.

Theo dư luận vô biên có những câu âm hạch cốt trào này thì người anh hùng diệt trừ tham nhũng Nguyễn Duy Am nên chết trước khi ông... tham nhũng Lê Ninh lên làm Bộ Trưởng Bộ bài trừ Tham nhũng (chức chủ tịch một ủy ban ở quốc hội ngang mí lý Bộ Trưởng đó). Đó cũng là lý do cái chết tối ám của Nguyễn Duy Am được sáng tỏ.

HẠ VIỆN THÍCH HẠI HUỐC

Hạ viện của nước từng có quốc hiệu Đại Ngu (xin đừng quên chữ C O nói là dân VN Nam ngu, không hiểu vì máu rợ hay nhiều máu hôi huốc mà lại nhầm mắt bầu cho «le roi des rois đó... phi lu» Lê Ninh lên làm chủ tịch ủy ban bài trừ tham nhũng.

Hắc Phong Song Sát nghĩ rằng Hạ viện ư cái vụ Giám sát vện chơi một ông tướng ở nhà binh thì sau đó ông Tướng được gán thêm sao, công đức sự nghiệp tung bưng hơn nên đã chửi «tiên sư đời» bằng cách đưa m t tên đến biểu có những 6 hồ sơ tham nhũng lên làm chủ tịch ủy ban bài trừ tham nhũng.

Nếu Hạ viện không mù và quả thật có máu hôi huốc. Con Ông xin đỡ nón bài phục. Lại xin dành một trang báo Con Ông để Hạ viện thì thố các màu trắng tiêu lam.

NHUNG ĐỪNG CHỤP MŨ LÊ NINH

Đề vót vát danh dự cho Hạ Viện, Hắc phong Song sát đề nghị Hạ Viện nên ra ngay một thông cáo xác nhận rằng vụ Lê Ninh làm chủ tịch tham nhũng (chết quên, bài trừ tham nhũng) chỉ là một quả khôi hôi đen như cái mồm chó, đen như cái sự đời. Đồng thời, Hạ Viện phải yêu cầu những ai chống đối Hạ Viện không được chụp cái mũ Thân Chính Quyền lên đầu Lê Ninh.

Chính quyền cũng phải ra thông cáo phủ nhận mọi nguồn tin cho rằng Lê Ninh thân chính quyền. Chính quyền ta là một chính quyền mạnh, lành và thơm và đang

hung hăng tiến trên con đường Khắc Khô đầy chông gai bọ, sứa và kẹt đủ các loại xe Mercedes, Falcon. Không thể coi đũa có thành tích bàn là thân với mình.

«Dis-moi qui tu hantes. Je te dirai qui tu es». Tây nó có câu ấy. Đại ngy thì có câu «Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng» Hay «Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài» Chính quyền muốn ở ống hay sao mà lại im lặng để thiên hạ đồn Lê Ninh thân với mình?

MỠI GIỌT XĂNG LÀ MỘT GIỌT MÁU CỦA ĐỒNG BÀO

Thôi, số này hãy nói về Lê Ninh chừng ấy. Đề số sau nói tiếp. Vì Lê Ninh là một truyện dài. Truyện dài tham nhũng. Bây giờ nói về cái con đường Khắc Khô vô

xe gặp ghềnh mà chính phủ ta đang chủ trương. Con đường đầy hoa thơm «vật» lạ ấy, trước hết, các công chức nhón phải tập mà già từ. Già từ ra sao, số tới, Hắc Phong Song Sát sẽ vì nhà nước mở một cửa cấp tốc về Khắc Khô.

Hôm nay, coi xin bàn về những cái xe VN, VB và ần tế, mỗi ngày uống hàng trăm ngàn lít xăng của nhân dân trong toàn quốc. Hai năm trước, Con Ông đã phát động chiến dịch chống lạm dụng công xa, quân xa. Nhưng hồi ấy Con Ông cô đơn và nhà nước không thích khắc khổ vì Mỹ nó chưa xiết cổ họng bằng cách dọa cúp xén viện trợ kinh tế nên đành đánh trống bỏ dùi.

Bây giờ chánh phủ thích khắc khổ, Con Ông bèn trở lại, móc cái vô cớ đơn năm xưa của mình ra mà đánh bóng.

Cấm Xe Số ần Tế. — Đi xe số ần tế là hèn, là tiêu cực, là sợ kẻ thù. Người công chức cao cấp, hưởng bổng lộc nhiều, phục vụ tổ quốc thì phải coi cái chết nhẹ như lông... hồng ấy yêu cầu sắp cần thận chữ hồng, h đầu và cuối có g). Nếu đi xe số ần tế là phản bội chính mình. Việt Cộng nó giết mìn cả xe dờ. Vậy đi xe mang số VN mà chết mới hách mới có... Chính nghĩa, chứ đi

xe số ần tế vừa bần mà cái chết lại hèn mọn. Muốn chết hèn mọn, muốn sống dư, số ần tế kẻ thù nó coi mình là dân giả chứ không dám để nó biết mình là công chức cao cấp, là chiến sĩ, hãy đi bằng xe của mình, đừng đi cái đi nhà như cái mặt lên xe nhà nước nữa. Bắt đầu, các ông Tổng Trưởng hãy cho đeo số VN, vào xe các mình đi. Đi xe nhà nước có hộ tổng, cần quái gì đeo số ần tế. Hãy đeo số VN, VB vào xế nhà nước để nhân dân biết rõ các anh đã dùng xế nhà nước cho con đi học, cho sêu đi chợ, cho vợ đi đánh bài, cho đào đi xa lộ ra sao.

BỎ TIỀN TỬ SỬA XE NHÀ NƯỚC. — Thói thường, cái gì dèch phải của ta, ta dèch quý. Nhiều anh đã sử dụng những cái xe VA, VB, VN rất đẹp, rất mới. Các anh ấy lái ầu, bị đâm nát dít hay húc nát đầu, các anh ấy cứ để nguyên mà đi rồi chờ nhà nước sửa giùm. Thiết tưởng nhà nước cần phải có «nội quy» cho bọn sử dụng xe nhà nước. Thằng nào dùng xe, thằng ấy phải bỏ tiền tử ra mà sửa.

Số này, chưa có hứng nên chỉ viết hai ý kiến. Sẽ bàn tiếp. Trong khi chờ đợi bàn tiếp, nhà nước nên tung ra khẩu hiệu k ắc khổ Mỗi Giọt Xăng là Một Giọt Máu Quân Dân. Hay : tiên sư của đũa nào dùng công xa chờ vợ đi đánh bài - chờ đào đi xa lộ. Ở những số báo tới, Con Ông sẽ ghi số xe VN, VB, VA đi ngoài giờ làm việc và chờ ai, tới đâu. Bạn đọc trên toàn quốc hãy tiếp tay với Con Ông. Nhớ ghi rõ số xe, giờ sử dụng và sử dụng vào việc gì. Chúng ta hãy gìn giữ xe của chúng ta vì đó là tiền chúng ta phải đóng thuế cho nhà nước.

Bọn khốn nạn lạm dụng công xa hãy coi chừng.

KAI NGƯỜI CẢNH SÁT BẮT LỰC

12 giờ thứ sáu tuần trước, ở công ra của trường Regina Mundi đường P.T. Giản, gần ngà tư Công Lý Phan Thanh Giản, thưa ông chủ nhiệm Con Ông tôi thấy người tài xế xe Fiat đen số EB-8055 cùng với người bạn của anh ta đánh sứt mặt người tài xế xe Commer EC-1377 của trường Cửu Long. Hai người tên còn trẻ, người Bắc. Người tài xế EC, 1377 già, người Nam. máu chảy tùm lum. Chủ xe EC 1377 là người dân bà Bắc, thương tài xế của mình, chạy đi gọi cảnh sát. Cảnh sát tới mới cả ba về bót. Người lái Fiat CB 8055, trả lời: xe của tôi ở đây tôi không đi đâu cả. Cảnh sát bèn nói: «được rồi tôi sẽ về báo» sau đó, hai người xúm nhau chửi chủ xe Commer EC1377. Tôi chờ khá lâu, không thấy cảnh sát lại đánh về.

Thưa ông chủ nhiệm.

Người tài xế xe Fiat EB 8055, lái xe cho ông tá hay ông tướng nào mà hách thế. Và hai người trẻ đánh một người già chảy máu tùm lum mà cảnh sát lại... bắt lực, tuy đeo súng và ở chỗ đèn xanh đèn đỏ còn có hai cảnh sát khác mà không dám dẫn hai kẻ hành hung về bót là nghĩa gì? Viurét? hay vì vô trách nhiệm! Xin ông chủ nhiệm cho tôi biết chiếc xe Fiat EB 8055 của ai mà tài xế của chủ nó hỗn vậy? Và xin ông cho biết gặp trường hợp một tên Việt Cộng dờ trò gì đó bị dân tố cáo, Việt Cộng cậy đóng đánh dân rồi cảnh sát tới điệu nó đi, nó bảo «xe nó ở đây nó không đi» thì dân chúng tôi phải làm gì?

Kính chào ông. Người đón con đi học về. Trả lời. Xin ông trưởng ty cảnh sát quận III (có phải ở quận III chăng) điều tra xem chủ chiếc Fiat EB 8055 là «ký rì» và giải thích nội vụ và cho biết luận về sau người cảnh sát hèn về báo có trở lại không.

CHIẾN TRANH BỪNG NỔ

Sau khi chiến thắng lũ giặc có «dự luật 64/69» Y sĩ đoàn với sự hậu thuẫn mãnh liệt của sinn viên y khoa lại phải đương đầu với tận giặc «phá thai» do Bộ Y Tế của Tổng Trưởng Trần minh Tùng chăm ngời súng và và cho nổ tuyên chiến.

Ngôi thuốc súng của ông Trần minh Tào (tai hại thay cho ông Tùng, chính ông lại không châm lửa mà là nhân viên gần ông nhất châm lửa để tự đề cao mình. Theo báo Chính Luận đã nổ tung. Không phải chỉ nổ trong giới y sĩ mà nó còn làm cho những người dân chân chỉ hạt bột nhất phải xót xa.

HẮC LONG SONG SẮT cầm tròng

Người ta tự hỏi Hội bảo vệ luân lý, Hội bảo vệ nhân phẩm phụ nữ VN, Hội Chân hưng đạo đức sẽ có thái độ gì với những lời tuyên bố làm băng hoại chút giá trị đạo đức cuối cùng của dân tộc của Bộ Y tế do ông Trần Minh Tùng lãnh đạo? Bộ y tế không còn việc gì làm khác hơn là vì một vài tên bác sĩ bất lương mà miệt thị cả giới thầy thuốc và gieo vào gia đình VN mối nghi ngờ lớn cho con cái mình ư?

Chiến tranh đang gieo rắc chết chóc và thương tích. Những ông già, bà cả, trẻ con đồng ruộng, thị thành đang rên rì vì những vết thương đạn lạc, bom rớt. Bộ Y tế không lo săn sóc họ, không lo bắt các hãng bào chế dừng bốp cổ dân nghèo bằng cách chế thuốc một vốn trăm lời mà lại dẫm chân vào lãnh vực của Bộ xã hội là cái quái gì.

Hậu quả của những lời tuyên bố xuân ngọc của nhân viên cao cấp canh ông Trần minh Tùng là trên một nhật báo người ta đã được đọc một thiên điều tra căn cứ vào phát giác... mơ hồ của Bộ Y tế mà bôi bẩn giới Y sĩ.

Bây giờ, thấy một bà, một cô nào vô phòng mạch các bác sĩ, người ta cũng bèn tưởng các bà, các cô vô đề phá thai! Danh dự của phụ nữ VN bị chà đạp tàn nhẫn.

Ông Trần minh Tùng biết thế không? Ông có ngon, ông hãy công bố những ền bác sĩ mà đầu phá thai trên thế giới để công nhận xét chín chắn về nạn phá thai ở

VN. Chưa kể, ông phải làm đủ sự dốt nát về pháp lý khi để người thân cận của ông tuyên bố ngu dốt:

Người lãnh đạo không có quyền ngu dốt về pháp lý. Đã dốt... cai trị, chỉ còn cách về vườn để tỏ ra mình là người tự trọng. Chứa bệnh giới là một chuyện nhưng cai trị thì phải thông minh, sáng suốt. Và không thể dốt... pháp lý. Dốt thì về học đi rồi làm tổng trưởng sau. Số tới, Con Ông sẽ phân tích cái dốt của Bộ y tế.

THÔI MÀ ÔNG LÊ HOÀNG LONG

Ông Lê Hoàng Long làm được bản nhạc «Gợi giấc mơ xưa». Ông này thích kiện tụng lắm. Đề được báo chí nhắc đến tên ông ta. Đánh đòn vài câu trong bản nhạc của

ông ta, ông ta cũng đòi kiện. Rồi ông ta đi dạy học... đồn Ban giám đốc xử gì không đẹp với ông ta, ông ta cũng viết bài nhờ báo làm tùm lum. Rồi lại... thông cảm.

Mới đây ông Rõng vàng lại hăm kiện ông Jo Marcel vì ông Jo hát nạc của ông ta vô bằng nhựa. Vấn cái bản «Gợi giấc mơ xưa» ông Jo sợ ông Lê hoàng Long quá, bèn xóa vội đi. Ở cái nước này, làm ông văn nghệ là đề bị bóc lột, 7 iều thuyết của nhà văn bị công khai, xé ra cho mượn với thể lệ của người cho thuê sách. Hai kiện đầu, cũng có ai xin phép mà văn đầu. Giả dụ ông Jo Marcel trả tiền ông Lê Hoàng Long rồi ông Long có bảo đảm với ông Jo về các «băng» thuê bằng khác đừng «sang» lại bản của ông Long không?

Vừa vừa thôi chứ, ông cựu nhạc trưởng đài Con Nhạn, ông ồn ào quá. Lo sáng tác đi, cứ rình đi kiện thì suốt đời ông chỉ có bản «Gợi giấc mơ xưa» Mà thôi, ông ạ!

BẠN HÃY VỒ NGAY CHO BẰNG ĐƯỢC

Thăng-Vo

của

Duyên-Anh

- Truyện dài của những tháng năm đẹp nhất một đời người.
- Truyện dài đọc xong mà bạn không khoan khoái, bạn hãy chờ cha tác giả cho bố gaét

TUỔI NGỌC xuất bản DUY THANH vẽ bìa ĐỜI MỚI 280 VĨNH VIỄN tổng phát hành

ĐÃ BẦY BÁN KHẮP NƠI

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon

Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH